

Onfeilbare Instituten?

Udo Schaefer

deel II (slot)

Dit artikel is een enigszins ingekorte versie van het oorspronkelijke "Infallible Institutions?".

De reikwijdte van verleende onfeilbaarheid

Het is gemakkelijker om de reikwijdte van de verleende onfeilbaarheid van de Behoeder vast te stellen dan die van het Universele Huis van Gerechtigheid, aangezien Shoghi Effendi zelf de grenzen ervan heeft aangegeven. Zijn onfeilbaarheid was beperkt tot zijn vermogen tot interpretatie⁶⁸ en tot zijn functie, dat wil zeggen de geautoriseerde uitlegger van de Geschriften⁶⁹, en zijn rol als beschermer van het Geloof. Daarbuiten was de Behoeder uitdrukkelijk niet onfeilbaar,⁷⁰ en hij nam dan ook geen besluiten aangaande zaken "waar de Leringen geen uitspraak over doen."^{71 *} Wat betreft geregistreerde historische feiten vallen zijn historische werken niet onder zijn autoriteit als uitlegger, en deze worden daarom niet gedekt door het charisma van onfeilbaarheid. Zijn onfeilbaarheid is echter wél van toepassing op die delen van zijn historische werken die "verhalende theologie" vormen, waar het gaat om "zijn interpretatie van de theologische betekenis van historische gebeurtenissen."⁷²

Noch de Geschriften, noch het werk van Shoghi Effendi bevatten een expliciete uitspraak over op welke specifieke gebieden aan het Huis van Gerechtigheid onfeilbaarheid is verleend.⁷³ Het Universele Huis van Gerechtigheid heeft er zelf nog geen uitspraak over gedaan. Een dergelijke officiële verklaring is onwaarschijnlijk aangezien, zoals later zal blijken, niettegenstaande het feit dat deze vraag verstrekkende psychologische gevolgen heeft voor het denken van de gelovigen en de instituten, het van geen enkel belang is voor de wettelijke autoriteit van dat meest verheven lichaam, dat eenvoudigweg gebaseerd is op het feit dat het door Bahá'u'lláh verordend is. De nauwgezette gehoorzaamheid die de gelovigen aan dit instituut moeten betuigen, zoals verwoord in het Testament van 'Abdu'l-Bahá: "*Al wie hem niet gehoorzaamt, of het Universele Huis van Gerechtigheid niet gehoorzaamt, heeft God niet gehoorzaamd*"⁷⁴ is niet geba-

seerd op het charisma van onfeilbaarheid.

Ik denk dat, analoog aan Shoghi Effendi's zelf-beperkende interpretatie, de onfeilbaarheid verleend aan het Universele Huis van Gerechtigheid niet op al zijn handelingen van toepassing is, maar alleen betrekking heeft op die functies die uitdrukkelijk worden genoemd in het Testament van 'Abdu'l-Bahá. Dit betreft gevallen van aanvullende wetgeving over zaken die niet expliciet in het Boek beschreven zijn,⁷⁵ inclusief besluiten aangaande kwesties die onenigheid hebben veroorzaakt, zaken die onduidelijk zijn en aangelegenheden van universeel belang.

Redenen voor een restrictieve interpretatie

Deze interpretatie van de onfeilbaarheid verleend aan het Universele Huis van Gerechtigheid wordt door een aantal argumenten gesteund. Mijn uitgangspunt is het feit dat het Universele Huis van Gerechtigheid volledige zeggenschap heeft, onder meer op uitvoerend (bestuurlijk), gerechtelijk en wetgevend gebied, terwijl de Behoeder bekleed is met het vermogen tot interpretatie. De vermogens van de twee zuilen van het Bestuursstelsel zijn strikt gescheiden.⁷⁶

Vanaf het allereerste begin is de beoogde rol van het Huis van Gerechtigheid die van wetgever geweest, en is het bekleed met de functie van aanvullende wetgeving. De normen van het Boek die de Wet van God vormen staan voor tenminste duizend jaar vast,⁷⁷ en zijn daarom enigszins abstract geformuleerd.⁷⁸ Het Huis van Gerechtigheid is echter gemachtigd deze wetten uit te werken en te voorzien in aanvullende wetten al naar gelang de behoeften van een steeds veranderende maatschappij.

De toekomstige ontwikkeling van de bahá'í-wetten zal niet, zoals binnen de islam, geschieden via *geautoriseerde interpretatie* door de "geleerden" (*al-'ulamá'*)⁷⁹, maar via *aanvullende wetgeving* door een geautoriseerd wetgevend lichaam, dat bovendien gemachtigd is zijn eigen wetten in te trekken en zijn wetgeving aan te passen aan de vereisten van een voortdurend veranderende wereld. Hiermee is de bahá'í-wet voorzien van "een wezenlijk element van flexibiliteit"⁸⁰. De bahá'í-wet bestaat zowel uit de wetten die Bahá'u'lláh Zijn volk heeft gegeven in de *Kitáb-i-Aqdas*, de kern van de wet van God, als uit de aanvullende wetten vastgesteld door het Universele Huis van Gerechtigheid.

Een ander argument voor deze interpretatie is het feit dat iedere keer dat het Universele Huis van Gerechtigheid wordt genoemd in de Geschriften of in de werken van Shoghi Effendi, dit in de context is van kwesties "die

niet klaarblijkelijk in het Boek zijn geopenbaard”⁸¹, dat wil zeggen kwesties die niet behandeld worden in de Geschriften en door wetgeving geregeld moeten worden. Dit blijkt duidelijk uit het “achtste blad” van de *Kalimát-i-Firdawsíyyih* [Woorden uit het paradijs – red.] waar Bahá’u’lláh de functies en vermogens van het Huis van Gerechtigheid definieert en dit lichaam de bijstand van de Heilige Geest belooft:

“Het is de verantwoordelijkheid van de leden van het Universele Huis van Gerechtigheid om gezamenlijk te beraadslagen over al die aangelegenheden die niet in het Boek zijn geopenbaard, en toe te zien op de naleving van hetgeen zij daarmee in overeenstemming achten. God zal hen waarlijk inspireren met al hetgeen Hij wil, en waarlijk, Hij is de Voorziener, de Alwetende.”^{82 *}

Bovendien bestaat er geen twijfel over dat Bahá’u’lláh het in *Isbráqát* [Schitteringen – red.] over wetgeving heeft wanneer Hij, na Zijn eerbewijs aan de “twee pilaren: beloning en straf” als de “bronnen van leven voor de wereld”, en na te hebben genoemd dat “er voor iedere dag een nieuw probleem is en voor ieder probleem een passende oplossing” vervolgt met: “deze zaken [dienen] te worden verwezen naar het Huis van Gerechtigheid opdat de leden daarvan mogen handelen overeenkomstig de behoeften en vereisten van de tijd.”⁸³ Hij verwijst ook naar wetgeving wanneer Hij iets verderop verklaart dat “alle staatsaangelegenheden dienen naar het Huis van Gerechtigheid te worden verwezen.”⁸⁴ Hetzelfde geldt wanneer Bahá’u’lláh, bij de behandeling van het onderwerp rente, verklaart dat Hij “de grenzen ervan niet heeft vastgesteld”, en “het regelen van deze aangelegenheden” toevertrouwt aan de “mannen van het Huis van Gerechtigheid.”^{85 *}

In alle gevallen waarin ’Abdu’l-Bahá het Universele Huis van Gerechtigheid noemt is het duidelijk dat toekomstige wetgeving het doel van dit instituut is.⁸⁶ In zijn Testament definieert hij het doel, de vermogens en de functies van het Huis van Gerechtigheid, “... de bron van al het goede en (...) vrijgemaakt van elke dwaling.”⁸⁷

*“Aan dit lichaam moet alles worden voorgelegd. Het vaardigt alle verordeningen en bepalingen uit welke niet uitdrukkelijk in de heilige tekst worden aangetroffen. Door dit lichaam moeten alle moeilijke problemen worden opgelost (...) Dit Huis van Gerechtigheid vaardigt de wetten uit en het bestuur [hukumat] legt ze ten uitvoer.”*⁸⁸

“Iedereen moet zich tot het Heiligste Boek keren en al hetgeen daarin niet uitdrukkelijk is bepaald, moet aan het Universele Huis van Gerechtigheid worden voorgelegd. Hetgeen dit lichaam eenstemmig of bij meerder-

heid van stemmen besluit, is waarlijk de Waarheid en het Plan van God.”⁸⁹

“Het is de plicht van de leden (van het Universele Huis van Gerechtigheid) (...) te beraadslagen over alle problemen die tot een geschil hebben geleid, over kwesties die onduidelijk zijn en over aangelegenheden die niet uitdrukkelijk in het Boek⁹⁰ vermeld staan. Wat zij ook besluiten, het heeft dezelfde uitwerking als de Tekst zelf. (...) Het Huis van Gerechtigheid is zowel de Insteller als de Afschaffer van zijn eigen wetten.”⁹¹

Shoghi Effendi's verwijzingen naar het Universele Huis van Gerechtigheid laten er geen twijfel over bestaan dat het uiteindelijke doel van dit lichaam is “hiaten aan te vullen die de Auteur van de *Kitáb-i-Aqdas* opzettelijk gelaten heeft in de verzameling van Zijn wetgevende en bestuurlijke verordeningen”⁹², dat het Universele Huis van Gerechtigheid “bekleed is met de wetgevende macht over zaken die niet uitdrukkelijk zijn onthuld in de leringen”, en dat het “het uitsluitende recht en voorrecht heeft het uiteindelijke oordeel uit te spreken en die wetten en verordeningen te geven die Bahá'u'lláh niet uitdrukkelijk heeft geopenbaard.”⁹³

Zolang het Bahá'í-geloof nog “in zijn kinderschoenen staat”⁹⁴, en nog niet de “volle omvang van zijn kracht en gezag”⁹⁵ heeft bereikt, is er weinig reden voor het Huis van Gerechtigheid zijn wetgevende macht uit te oefenen. Tot nu toe heeft er dan ook weinig wetgeving plaatsgevonden. De enige bepalingen van het Universele Huis van Gerechtigheid die naar mijn mening gezien kunnen worden als wetgeving zijn:

1. de verklaring van 6 oktober 1963 dat de functie van Behoeder nooit meer bezet kan worden,⁹⁶
2. de oprichting van het Continentaal College van Raadgevers, aangekondigd in de boodschap aan de bahá'í-wereld van 24 juni 1968,⁹⁷
3. het vaststellen van de *Constitutie van het Universele Huis van Gerechtigheid*, op 24 november 1972,⁹⁸
4. de oprichting van het Internationale Onderrichtscentrum, aangekondigd in de boodschap van 8 juni 1973,⁹⁹
5. de aankondiging in de Riḍvánboodschap van 1991 dat de wet van de *Huququ'lláh* in werking was getreden,
6. het op 28 december 1999 van kracht verklaren van de rituele voorschriften in de *Kitáb-i-Aqdas* aangaande de verplichte gebeden, vasten en *dhikr* [aanbedding HB].

De vermogens van het Huis van Gerechtigheid die in de Geschriften samen

met aanvullende wetgeving worden genoemd, namelijk het oplossen van “*alle moeilijke problemen*”¹⁰⁰, “*te beraadslagen over alle problemen die tot een geschil hebben geleid, over kwesties die onduidelijk zijn*”¹⁰¹, moeten gezien worden als wetgevende functies.¹⁰² De context¹⁰³ laat duidelijk zien dat dit niet verwijst naar *ad hoc* bestuurlijke of gerechtelijke besluiten, maar naar besluiten die van algemeen, universeel belang zijn.

Het feit dat Bahá'u'lláh en 'Abdu'l-Bahá onfeilbare leiding¹⁰⁴ hebben beloofd in die passages die de wetgevende functie van dat instituut vaststellen, samen met het feit dat deze steeds vergezeld gaan van een verwijzing naar het “*Boek*” of de “*Tekst*”¹⁰⁵, is een sterk argument voor de door mij voorgestelde *restrictieve* interpretatie, die stelt dat onfeilbaarheid alleen betrekking heeft op wetgeving¹⁰⁶. Het “*Boek*”, de “*Tekst*” is van universele waarde. Hieruit kan men concluderen dat alleen die besluiten die van universele waarde zijn, “*onfeilbaar*” zijn, terwijl beslissingen aangaande individuele aangelegenheden niet onder dit *charisma* vallen, aangezien zij geen wettelijke relevantie voor de wereldgemeenschap hebben.

Een derde argument voor een *restrictieve* interpretatie van verleende onfeilbaarheid is gebaseerd op een aantal logische redenties. Zoals ieder besluitvormend lichaam is het Universele Huis van Gerechtigheid *afhankelijk* van informatie,¹⁰⁷ maar de kwaliteit van deze informatie varieert naar gelang het soort besluit. Voor bestuurlijke en gerechtelijke besluiten is kennis van de concrete feiten van belang, terwijl men voor wetgevende besluiten algemene kennis over het onderwerp in kwestie nodig heeft.

Wat betreft de eerste categorie, het vaststellen van concrete feiten, is het Huis van Gerechtigheid afhankelijk van anderen. De feitelijke informatie die nodig is voor bestuurlijke en gerechtelijke besluiten wordt verzameld door ondergeschikte instituten of individuen. Een onfeilbaar besluit vereist dat de verstrekte feitelijke informatie zonder uitzondering volkomen foutloos is. Hoe zou dit mogelijk kunnen zijn? Er is geen garantie dat alle feiten die relevant zijn voor het besluit inderdaad verzameld worden, noch dat deze op hun juiste waarde worden geschat voordat ze worden overgebracht aan het Universele Huis van Gerechtigheid. Als dit niet gegarandeerd kan worden, dan bestaat er geen garantie dat de besluiten die op dit niveau worden genomen absoluut correct zijn. De juistheid van ieder besluit in zulke kwesties is *voorwaardelijk*: het hangt af van de juistheid en absolute betrouwbaarheid van de verstrekte informatie aangaande de actuele kwestie. *Voorwaardelijke* onfeilbaarheid is echter een innerlijke tegenspraak. Men kan niet garanderen dat een besluit dat gebaseerd is op incomplete of foutieve informatie correct is. De uitspraak van het Universele Huis van Gerechtigheid dat een besluit “*gecorrigeerd*” *) kan worden

wanneer zich “nieuwe feiten voordoen” *)¹⁰⁸ bevestigt deze interpretatie.

Een andere situatie doet zich voor in het geval van wetgeving (dat wil zeggen het vastleggen van algemene abstracte normen) en besluiten aangaande specifieke aangelegenheden die van universeel belang zijn¹⁰⁹. In deze gevallen wordt het besluit genomen op het abstracte niveau van normen. Het is niet afhankelijk van een bepaalde feitelijke historische kwestie en het vaststellen van de daarbij behorende relevante details. Wat men nodig heeft is algemene informatie. Ook hier moet het Universele Huis van Gerechtigheid onderzoek verrichten naar alle aspecten van de zaak in kwestie en zich bewust zijn van de dogmatische gevolgen¹¹⁰ van wetgeving. Wetgeving is echter niet afhankelijk van de interpretatie van historische feiten en het verstrekken van informatie door andere instituten of personen die altijd feilbaar zijn. Het Huis van Gerechtigheid is dus niet afhankelijk van de per definitie feilbare handelingen van andere instituten of individuen. Deze *onafhankelijkheid* van het Universele Huis van Gerechtigheid is een logische voorwaarde voor een besluit dat vrij van dwaling is. [...]

Onfeilbare besluiten zijn “*de Waarheid en het Plan van God*”¹¹¹; het zijn manifestaties van de goddelijke wil. In principe kunnen zulke besluiten evenmin door mensen worden veranderd als de Wil van God, en evenals de Wil van God niet “gecorrigeerd” kan worden, kunnen onfeilbare besluiten niet “gecorrigeerd” worden.

De interpretaties van de Geschriften door de Behoeder zijn onfeilbaar en - aangezien ze “van God afkomstig” zijn - onveranderlijk tot aan de volgende goddelijke openbaring. De wetgeving van het Huis van Gerechtigheid is onfeilbaar en - gezien het feit dat deze “*de Waarheid en het Plan van God*”¹¹² zijn - zijn wetten zouden niet ingetrokken kunnen worden ware het niet dat ‘Abdu’l-Bahá in zijn Testament expliciet stelt dat het Universele Huis van Gerechtigheid niet alleen het vermogen heeft “*wetten uit te vaardigen die niet uitdrukkelijk in het Boek staan vermeld*”, maar ook “*de macht deze te herroepen.*”¹¹³ Uitsluitend door deze *clausula salvatoria* [“ontsnappingsclausule” HB] is het Huis van Gerechtigheid in staat een aanvullende wet in te trekken en hiermee de bahá’í-wetten aan te passen “*naar gelang van de eisen van die tijd.*”¹¹⁴ Het is zowel “*de Insteller als de Afschaffer van zijn eigen wetten.*”¹¹⁵ [...]

Let wel, het intrekken van een wet ingesteld door het Universele Huis van Gerechtigheid om deze te vervangen door een nieuwe wet die passend is voor de veranderde omstandigheden, is iets anders dan het ongedaan maken van een besluit op uitvoerend of juridisch gebied wanneer zich nieuwe

feiten voordoen. Door één van zijn wetten in te trekken “corrigeert” het Huis van Gerechtigheid zijn eerdere wetgeving niet, maar past het deze aan aan de veranderde omstandigheden.¹¹⁶ ‘Abdu’l-Bahá heeft duidelijk gesteld dat alleen “*als de omstandigheden grondig zijn veranderd*” het Huis van Gerechtigheid het recht heeft zijn eigen wetten in te trekken of aan te passen aan “*de eisen van die tijd*.”¹¹⁷ Deze twee wetten zijn niet met elkaar in tegenspraak, elk van hen was perfect geschikt voor de omstandigheden van haar tijd.

Het wijzigen van een besluit van het Huis van Gerechtigheid op bestuurlijk of juridisch gebied nadat nieuwe feiten bekend zijn geworden is echter iets anders. Hoe men het ook wendt of keert, de wijziging naar aanleiding van de nieuwe feiten is een *correctie*. Er bestaan twee tegenstrijdige oordelen waarvan er maar één juist kan zijn. Als men onfeilbaarheid claimt voor alle bestuurlijke en juridische besluiten van het Universele Huis van Gerechtigheid, doet zich de belangrijke vraag voor hoe men op rationele wijze kan omgaan met tegenstrijdige uitspraken van hetzelfde Huis van Gerechtigheid over hetzelfde onderwerp. Hoe kan men aan dit logische dilemma ontkomen? Mijns inziens is de stelling dat beide uitspraken onfeilbaar zijn onhoudbaar: men kan hier niet aan vasthouden zonder de principes van logisch denken geweld aan te doen.

De “onfeilbaarheid” van een foutief en daarom gecorrigeerd besluit kan niet verdedigd worden door het spitsvondige argument dat het (foutieve) besluit juist zou zijn geweest als de feiten waarop het gebaseerd was correct waren geweest. Dit zou neerkomen op een louter *hypothetische* onfeilbaarheid, waarbij niet het besluit zelf onfeilbaar is, maar eerder het proces waarmee het tot stand kwam. Dit soort argumenten zou het principe [van onfeilbaarheid HB] tot een absurditeit doen verworden. Het feit dat zulke besluiten onderhevig zijn aan correctie, is mijns inziens dus een andere rationele aanwijzing dat deze besluiten niet vallen onder het verleende charisma van onfeilbaarheid.

Een vierde argument voor deze zienswijze is gebaseerd op de implicaties van een claim op onbepaalde onfeilbaarheid. Zo’n aanspraak zou verstrekkende gevolgen hebben. Het zou betekenen dat besluiten aangaande zelfs de meest triviale dagelijkse aangelegenheden onder het begrip onfeilbaarheid vallen. Zou men bijvoorbeeld de aanstelling van een persoon voor een bepaalde taak op het Bahá’i-wereldcentrum moeten zien als een “onfeilbaar” besluit, een belichaming van de Wil van God als gevolg waarvan deze benoeming “... *dezelfde uitwerking als de Tekst zelf*”¹¹⁸ heeft? Zou een dergelijk besluit één van de “... *verordeningen en bepalingen (...)* welke niet uitdrukkelijk in de heilige tekst worden aangetroffen”¹¹⁹ zijn?

Wat als degene die op de positie benoemd was niet aan de verwachtingen zou voldoen? Voor zulke zaken onfeilbaarheid claimen zou het belachelijk maken en de Wil van God en het verheven begrip onfeilbaarheid onbeduidend maken. Dit kan niet de bedoeling zijn.

Beweren dat vrijwel alle besluiten van het Universele Huis van Gerechtigheid onfeilbaar zijn, is naar mijn mening zeer riskant en buitengewoon onverstandig. Een dergelijke interpretatie van de onfeilbaarheid van het Huis van Gerechtigheid is onhoudbaar, valt niet te verdedigen en kan snel de achilleshiel van het Huis worden. Ongetwijfeld spannen veel mensen zich tot het uiterste in om één enkele duidelijke fout te vinden, hetgeen dan voldoende zou zijn om eens en voor altijd te bewijzen dat het Huis van Gerechtigheid niet onfeilbaar is. Eén enkele fout zou voldoende zijn voor de “falsificatie” van de aanspraak op onfeilbaarheid.¹²⁰ Ik ben ervan overtuigd dat een brede interpretatie van het begrip onfeilbaarheid zou leiden tot ontelbare disputen en voortdurende discussies, en dat bahá'ís zich continu genoodzaakt zouden zien de voortdurende beschuldigingen te weerleggen.

Bovendien heeft een dergelijke interpretatie van het begrip onfeilbaarheid ook verstrekende psychologische gevolgen voor het denken van de gelovigen.¹²¹ Een ondoordacht, zelfs magisch beeld van de onfeilbare leiding verleend aan het Huis van Gerechtigheid is tegenwoordig gangbaar in de bahá'í-gemeenschap.¹²² Sommigen denken dat de bahá'í-gemeenschap over een soort orakel van Delphi beschikt, waar een ieder zich tot kan wenden mocht zich een probleem voordoen. Dit is een volkomen onacceptabele attitude die versterkend werkt op de zo gangbare neiging eigen beslissingen te vermijden en verantwoordelijkheid te ontlopen, door lastige kwesties voor te leggen aan het Universele Huis van Gerechtigheid om zo “onfeilbare leiding” te krijgen.

Deze houding en manier van denken is irrationeel. Bovendien toont het aan dat men ervan uit gaat dat het Universele Huis van Gerechtigheid niet op een rationele manier te werk gaat, en besluiten niet neemt na het voeren van overleg, maar eerder fungeert als een ontvanger, vertolker en spreekbuis van de Heilige Geest, met andere woorden dat zijn besluiten een openbaringskarakter hebben. In werkelijkheid komen besluiten niet tot stand door quasi-profetische inspiratie: ze komen tot stand gedurende een rationeel proces van redeneren waarin, nadat men de betreffende richtlijnen uit de Geschriften heeft bestudeerd en de relevante feiten heeft vastgesteld, een formeel proces van overleg leidt tot een *consensus*, en uiteindelijk tot een besluit gebaseerd op meerderheid van stemmen of unanimititeit. Shoghi Effendi heeft dit als volgt beschreven in een uitspraak die aan duidelijkheid

niets te wensen overlaat: “Zij zullen, ja zij moeten zelfs zich op de hoogte stellen van de heersende toestanden in de gemeenschap, moeten onpartijdig in hun gedachten de innerlijke waarde afwegen van elk geval dat hen ter overweging wordt voorgelegd ...” en vervolgens “[dienen zij] in devote aandacht (...) de ingevingen en de stem van hun geweten te volgen.”¹²³ Onfeilbaarheid is dus niet, zoals het Universele Huis van Gerechtigheid uitdrukkelijk heeft verklaard,¹²⁴ gelijk aan alwetendheid, noch sluit het rationeel overleg en oordeel uit.

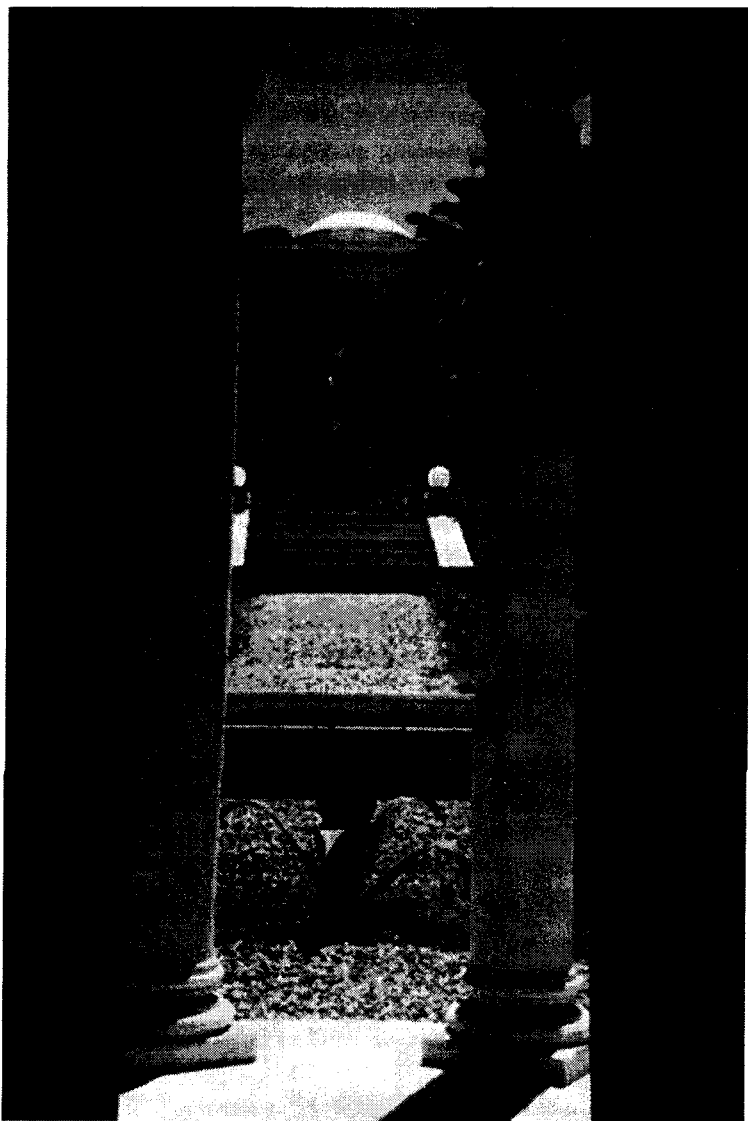
Volgens Bahá'u'lláh heeft de mensheid “... *het stadium van volwassenheid bereikt...*”¹²⁵, en naar mijn mening zijn de bovengenoemde uitingen van irrationaliteit niet een teken van volwassenheid, maar eerder van een neiging zichzelf te verlammen en verachting voor de menselijke reden (*'aql*) aan wie, samen met wijsheid en tact (*hikma*¹²⁶), Bahá'u'lláh¹²⁷ en 'Abdu'l-Bahá¹²⁸ zoveel lof hebben toebedeeld.

De grenzen van de onfeilbaarheid verleend aan het Huis van Gerechtigheid moeten aanvaardbaar zijn voor de rede. Men moet het charisma van onfeilbaarheid overdenken om tot een begrip te komen dat geen *sacrificium intellectus* [opoffering van het verstand HB] vraagt. Geloven in de *verleende* onfeilbaarheid van een instituut met bepaalde inherente begrenzungen, geloven dat wetgeving door goddelijke leiding vrij van dwaling is en geloven dat de Wil van God hierin zichtbaar is gezien de belofte van onfeilbare leiding, is een daad van geloof die niet in tegenspraak is met de menselijke rede.

Aspecten van goddelijke leiding (*hudá*)

Het voorafgaande heeft geen enkel gevolg voor de *wettelijke* autoriteit van het Universele Huis van Gerechtigheid. Zoals ik eerder heb gesteld is deze autoriteit niet gebaseerd op zijn speciale *charisma*, maar simpelweg het gevolg van het feit dat dit instituut is verordend door Bahá'u'lláh. Als meest verheven bestuurslichaam heeft het in alle kwesties het laatste woord.¹²⁹ Alles wat het Huis van Gerechtigheid besluit dient gehoorzaamd te worden. Deze gehoorzaamheid aan de twee meest verheven instituten, de Behoeder en het Universele Huis van Gerechtigheid, is door 'Abdu'l-Bahá op onmiskenbare wijze benadrukt:

“Al wie hem niet gehoorzaamt, of het Universele Huis van Gerechtigheid niet gehoorzaamt, heeft God niet gehoorzaamd. Al wie tegen hem in opstand komt of tegen het Huis van Gerechtigheid in opstand komt, is tegen God in opstand gekomen. Al wie zich tegen hem keert, heeft zich tegen God gekeerd. Al wie hem of het Huis van Gerechtigheid bestrijdt,

heeft God bestreden. Al wie met hen redetwist, heeft met God geredetwist (...). De gramschap, de meedogenloze verontwaardiging, de wraak van God ruste op hem!”¹³⁰

De onfeilbaarheid verleend aan het Universele Huis van Gerechtigheid reikt veel verder dan het feit dat het in alle kwesties het laatste woord heeft.

Dankzij de nimmerfalende leiding ervan beschikt de Bahá'í-gemeenschap te allen tijde over een instituut dat door middel van wetgeving "de voortdu-ring (...) van het goddelijk aangewezen gezag dat stroomt uit de Bron van ons Geloof" verzekert en "de eenheid van zijn volgelingen veilig stelt."¹³¹

Nu zou men zich kunnen afvragen of deze restrictieve interpretatie niet leidt tot een beperking van de goddelijke leiding die verleend is aan dit meest verheven instituut, aangezien zijn besluiten op bestuurlijk en juri-disch gebied buiten het bereik van verleende onfeilbaarheid vallen. Naar mijn mening is dit niet het geval.

Goddelijke leiding heeft verschillende aspecten. Het Arabische begrip *ḥudá* wordt in de Koran gebruikt als aanduiding voor de goddelijke open-baring, dat wil zeggen de Koran zelf, waarvan wordt gezegd: "Dit is een volmaakt Boek, daaraan is geen twijfel, een richtsnoer voor de godvrezenden."¹³² Dit boek is de goddelijke leiding tot "het rechte pad"¹³³ voor hen die geloven. Bovendien geeft God leiding in elke situatie aan een ieder die zich tot Hem keert.¹³⁴ Naast deze individuele leiding is er de leiding die in deze beschikking is beloofd aan de instituten van de gemeenschap. Naar mijn mening is er in de Geschriften sprake van twee soorten goddelijke lei-ding:

- een *algemene* goddelijke leiding die beloofd is aan alle gekozen institu-ten. Deze is relatief, aangezien zij afhankelijk is van een aantal voor-waarden, "de eerste vereisten voor hen die samen beraadslagen"¹³⁵, en
- een *specifieke* goddelijke leiding verleend aan de twee steunpilaren [de Behoeder en het Universele Huis van Gerechtigheid HB]. Deze is absoluut, aangezien ze niet afhankelijk is van bepaalde voorwaarden. Deze absolute goddelijke leiding is *onfeilbaarheid*.

In tegenstelling tot absolute goddelijke leiding is relatieve leiding niet gevrijwaard van dwaling. Daarom kunnen besluiten van het Universele Huis van Gerechtigheid op gebieden die niet onder zijn wetgevende macht vallen ingetrokken worden. Men mag er echter van uitgaan dat de leden van dit verheven instituut er alles aan zullen doen om aan deze verheven "eerste vereisten" genoemd door 'Abdu'l-Bahá te voldoen, en dat dit insti-tuut ook deel heeft aan de *algemene* goddelijke leiding, ongetwijfeld in een onvergelijkbaar grotere mate dan alle eraan ondergeschikte instituten.

Dit in aanmerking genomen zullen de praktische consequenties van een beperkte onfeilbaarheid voor de gelovigen onbeduidend zijn: men kan het Huis van Gerechtigheid blijven beschouwen als goddelijk geleid, als een bron van goddelijke leiding, maar men kan tegelijkertijd erkennen dat in

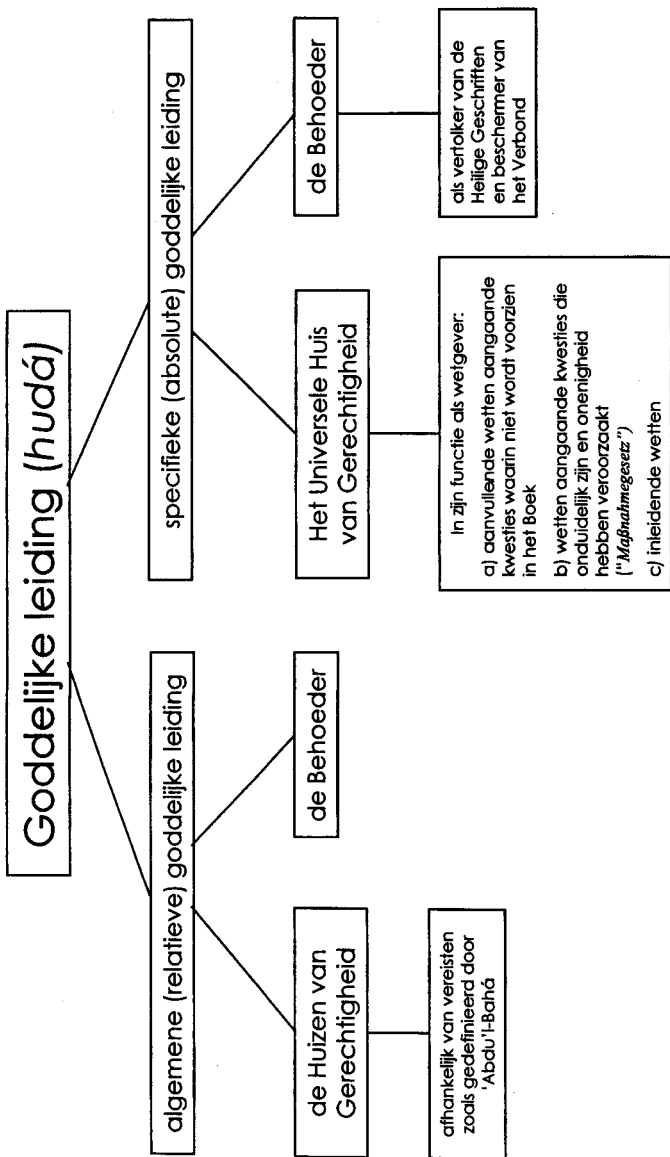
bepaalde bijzondere gevallen deze (relatieve) leiding mogelijk niet functioneerde, aangezien het Huis van Gerechtigheid foutief of onvolledig was geïnformeerd. Dit zou een onaantastbaar argument zijn tegen alle kritiek en alle pogingen het begrip (verleende) onfeilbaarheid door empirische argumenten [met voorbeelden uit de praktijk HB] te logenstraffen. In plaats van te zeggen: “Wij beschikken over een onfeilbaar instituut” zou men dan zeggen: “Wij beschikken over een goddelijk geleid instituut dat op het gebied van wetgeving onfeilbaar is.”

In tegenstelling hiermee is aan alle andere besluitvormende instituten, de plaatselijke en nationale “Huizen van Gerechtigheid” eveneens goddelijke leiding beloofd, maar alleen onder bepaalde, wettelijk niet vast te stellen omstandigheden zoals gedefinieerd door ‘Abdu’l-Bahá.¹³⁶ Zij zijn niet onfeilbaar. Eén aanwijzing dat plaatselijke en nationale instituten geen deel hebben aan dit *charisma* is het feit dat zowel hun statuten als de Constitutie van het Universele Huis van Gerechtigheid¹³⁷ mogelijkheden bevatten tot herziening en beroep, zodat foutieve besluiten heroverwogen kunnen worden. Zulke mogelijkheden zouden overbodig en zinloos zijn als de besluiten van plaatselijke en nationale raden eveneens een uiting van de goddelijk wil zouden zijn.

Doel van een restrictieve interpretatie

Deze restrictieve interpretatie van het begrip onfeilbaarheid dient niet uitgelegd te worden als een opportunistische poging een begrip, dat een negatieve bijklank heeft in onze gesecculariseerde maatschappij en door sceptische tijdgenoten wordt opgevat als een provocatie, aan te passen zodat het aanvaardbaar wordt voor de ideeën van mensen die “*zwak zijn en veraf staan van het oogmerk van God*”.¹³⁸ Algemene aanvaardbaarheid is zeker geen bewijs van waarheid. Bepaalde normen van de *Kitáb-i-Aqdas* (zoals doodstraf in bepaalde gevallen van moord en brandstichting, het stigmatiseren van dieven, het verbod op overspel, seks voor en buiten het huwelijk en homoseksuele activiteiten) zijn voor velen (met name in Europa) een slag in het gezicht.

Het is niet mijn bedoeling ook maar iets van wat door de Geschriften aan het Huis van Gerechtigheid is verleend te ontkennen of te kleineren, en daarmee onbedoeld zijn *geestelijke* autoriteit te ondermijnen. Mijn doel is eerder om de bronnen te bestuderen teneinde een beter begrip te verkrijgen van de voorzieningen gecreëerd door Bahá’u’lláh en ‘Abdu’l-Bahá, alsmede een rationeel bevredigend antwoord te vinden op een cruciale vraag. Mijn enige bedoeling met het bespreken van de verschillende kanten van

deze kwestie, was het Geloof en de autoriteit van het Huis immuun te maken voor de aanvallen én de bijtende kritiek van diegenen die religie verachten en voor de spot van critici, door een interpretatie aan te bieden die onaantastbaar is en door een ieder van goede wil kan worden aanvaard.

We moeten een helder idee hebben van een begrip met zulke verstrekkende gevolgen, zodat we het aan anderen kunnen uitleggen en het kunnen verdedigen tegen de bezwaren van onze sceptische tijdgenoten. Er zou binnen de Bahá'í-gemeenschap een uitwisseling van meningen en ideeën over dit onderwerp plaats moeten vinden. Deze bijdrage zie ik als een aanzet daartoe. De problemen waar we voor staan worden niet opgelost door het onderwerp taboe te verklaren en vrij spel te geven aan de argumenten van diegenen die het hele concept van onfeilbaarheid in twijfel trekken en opzettelijk de geestelijke autoriteit van het Huis van Gerechtigheid proberen te ondermijnen. Een openhartige discussie is het middel om dergelijke zaken op te helderen. Een dergelijke theologische dialoog moet niet uitgelegd worden als “nutteloze twistgesprekken”¹³⁹, als “het onderzoeken van bizarre invallen”^{*}), als “nietszeggende, vruchteloze discussies”^{140*}), als “zinloze haarkloverijen en redetwisten.”¹⁴¹ De uitspraak van ‘Abdu’l-Bahá dat de “lichtende vonk der waarheid (...) alleen te voorschijn [komt] na het botsen van de verschillende meningen”¹⁴² geldt niet alleen binnen de context van overleg binnen geestelijke raden. Zoals het Universele Huis van Gerechtigheid heeft benadrukt moeten bahá'ís leren leven met een verscheidenheid aan theologische opvattingen.¹⁴³ ■

---

*) Ongeautoriseerde vertaling

NOTEN:

68 Cf. Udo Schaefer, *Die Grundlagen der “Verwaltungsordnung”* der Bahá'í, Heidelberg 1957 (proefschrift), p. 138 e.v., U. Gollmer, *Gottesreich und Weltgestaltung. Grundlegung einer politischen Theologie im Bahá'ítum* (ongepubliceerd proefschrift), hoofdstuk 11.2.2.

69 De vraag doet zich voor of de onfeilbaarheid van de Behoeder ook uitspraken over ethische kwesties omvat, zoals gesteld wordt voor de autoriteit van de paus. Naar mijn mening moet deze vraag bevestigend worden beantwoord. Het is juist dat men in de Openbaring van Bahá'u'lláh geen steun vindt voor het begrip “natuurrecht” (ius divinum naturale), waarop de katholieke leerstelling is gebaseerd (Thomas van Aquino noemde het *lex aeterna, lex indita non scripta* [S. th. 1, 2 q. 91 a.2]). Bahá'í-ethiek is theonomisch (van het Griekse *theos*, god, en *nomos*, wet) en onafhankelijk, in de zin dat alle ethische waarden hun oorsprong hebben in de absolute wil van God (“*God doet al wat Hij wil en beveelt al wat Hem behaagt*” (*Kitáb-i-Íqán* 103, cf. *Kitáb-i-Aqdas* 7)). “*Hem [zal] niet naar Zijn Handelen (...) worden gevraagd.*” Dit

concept van ethische onafhankelijkheid biedt geen ruimte voor zoets als natuurrecht. Echter, als alle ethiek gebaseerd is op de soevereine wil van God, zoals tot uiting gebracht in Zijn openbaring aan de mensheid, moet men wel tot de conclusie komen dat de autoriteit van de Behoeder (en daarmee zijn onfeilbaarheid) ook betrekking heeft op alle ethische kwesties. Zie voor de oorsprong en vorming van ethische normen mijn *Bahá'í Ethics* (manuscript) hoofdstuk iv; zie ook *Making the Crooked Straight*, p. 403 e.v.

- 70 Brief geschreven namens Shoghi Effendi d.d. 17 oktober 1944.
- 71 Brief van Shoghi Effendi d.d. 29 september 1953.
- 72 Loni Bramson-Lerche, "Some Aspects of the Establishment of the Guardianship", in Moojan Momen (samensteller), *Studies in the Bábí and Bahá'í Religions*, vol V (Kalimat Press, Los Angeles, 1988) p. 258, waar naar voren wordt gebracht dat Shoghi Effendi, ondanks zijn zeer zorgvuldige onderzoek, een paar onbeduidende fouten heeft gemaakt in *God Schrijft Voorbij* (zie *idem* p. 285, noot 20). Robert Stockman stelt eveneens dat "[h]etzelfde geldt voor 'Abdu'l-Bahá en Shoghi Effendi die in hun boeken feiten verstrekken die historisch mogelijk niet juist zijn. De secretaris van Shoghi Effendi stelde dat de Behoeder niet onfeilbaar was op het gebied van economie en wetenschap, en dat hij klaarblijkelijk nooit heeft gesteld onfeilbaar te zijn op het gebied van geschiedenis (hoewel zijn geschiedkundige werken over het algemeen zeer nauwkeurig en precies zijn)." (uit: Abstracts of lectures delivered at the "Fourth H.M. Arjmand Conference on Scripture", 4 - 6 november 1994, Nijmegen.)
- 73 In mijn proefschrift, gepubliceerd in 1957 vóór het overlijden van Shoghi Effendi, liet ik de vraag open of de immuniteit voor dwaling van dit Instituut ook andere gebieden dan dat van wetgeving omvat, maar ik vermeldde dat ik de voorkeur gaf aan een restrictieve interpretatie van de Geschriften (*Grundlagen* 174). Deze vraag is meer recent besproken door Gollmer (*Gottesreich* hoofdstuk 12.4.3).
- 74 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>
- 75 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>
- 76 "Ieder afzonderlijk handelt binnen een duidelijk omschreven rechtsgebied. (...) Geen van beide kan, noch zal ooit inbreuk maken op het heilige en voorgeschreven gebied van de ander. Geen van beide zal trachten het bepaalde en onbetwijfelde gezag te besnoeien, waarmede beide goddelijk bekleed zijn." (Shoghi Effendi, in een brief van 8 februari 1934: *Beschikking van Bahá'u'lláh* pp. 53-55).
- 77 Cf. *Kitáb-i-Aqdas* 37.
- 78 Misdaden zoals moord, brandstichting, diefstal, overspel en sodomie (cf. *Kitáb-i-Aqdas* 19:62; V&A 49) zijn bijvoorbeeld niet wettelijk vastgelegd; de ernst van de misdrijven en de details aangaande de bestraffingen en de manier waarop ze moeten worden uitgevoerd worden overgelaten aan het Universele Huis van Gerechtigheid dat hierover kan besluiten "in het licht van de heersende omstandigheden wanneer de wet in werking is getreden" (*ibid.*, p. 221).
- 79 De 'ulamá' fi'l Bahá' (cf. *ibid.* 173) hebben geen gezag, "tenzij deze bekrachtigd worden door het Huis van Gerechtigheid" ('Abdu'l-Bahá, aangehaald in *ibid.*, p. 14).
- 80 Universele Huis van Gerechtigheid, in *ibid.* p. 14.
- 81 Bahá'u'lláh, aangehaald in *Kitáb-i-Aqdas*, p. 12.
- 82 *Tablets* 6:29.
- 83 *Kitáb-i-Aqdas* p. 97.

- 84 *Ibid.* Door te vervolgen met “*doch daden van aanbidding* (‘*ibádát*) dienen in acht genomen te worden overeenkomstig hetgeen God heeft geopenbaard in Zijn Boek” maakt Bahá’u’lláh duidelijk dat het Huis van Gerechtigheid niet gemachtigd is om wetten uit te vaardigen op het gebied van aanbidding, zoals gebeden.
- 85 *Tablets* 8:77.
- 86 Bijvoorbeeld: “*Het Universele Huis van Gerechtigheid beschermt bovendien tegen alle geschillen en elk van zijn voorschriften dient te worden opgevolgd: degeen die dit gebod overtreedt zal verworpen worden. Maar dit Universele Huis van Gerechtigheid dat de wetgevende macht zal zijn is nog niet opgericht.*”*) (*Selections* 187:2 (mijn niet-cursivering – U.S.)). “*Allen dienen zichzelf te beschouwen als ondergeschikten, gehoorzaam aan de geboden van God en de wetten van het Huis van Gerechtigheid.*”*) (*Ibid.* 33:6).
- 87 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>
- 88 *Ibid.* Niet-cursivering door auteur.
- 89 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>. Niet-cursivering door auteur.
- 90 Het “Boek” is het geheel aan geopenbaarde teksten.
- 91 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>. Niet-cursivering door auteur.
- 92 *Beschikking van Bahá’u’lláh* p. 54.
- 93 *Ibid.* p. 55.
- 94 *Ibid.* p. 63.
- 95 *God Schrijft Voorbij* (Stichting Bahá’í Literatuur, Den Haag, 1983) p. xxviii.
- 96 *Messages from the Universal House of Justice 1963-1986. The First Epoch of the Formative Age* (Bahá’í Publishing Trust, Wilmette, 1996) nr. 5, p. 14.
- 97 *Ibid* nr. 59, p. 130 e.v.
- 98 *The Constitution of the Universal House of Justice. Declaration of Trust* (Bahá’í World Centre, Haifa, 1972).
- 99 *Messages* nr. 132, p. 264.
- 100 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>
- 101 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>
- 102 Een voorbeeld van “*problemen die tot een geschil hebben geleid*” zou kunnen zijn de beslissing van het Universele Huis van Gerechtigheid (6 oktober 1963) dat “er geen manier aan te geven of te wettigen is die het mogelijk maakt een tweede Beoeder als opvolger van Shoghi Effendi te benoemen” (*Compilatie het Verbond* (Stichting Bahá’í Literatuur, Den Haag, 1992) p. 25). Deze beslissing aangaande een voor de bahá’í-wereldgemeenschap essentiële kwestie was een daad van wetgeving. De beslissing heeft de aard van een wet aangezien het een gezaghebbend antwoord betreft op de vraag of één van de pilaren van de constitutionele orde al dan niet in stand zal blijven. Deze verklaring is van blijvend wettelijk belang voor de gehele wereldgemeenschap. De publieke verkondiging ervan voldoet aan een ander criterium voor wetgeving, namelijk dat een wet door publicatie aan de bevolking bekend moet worden gemaakt. Het is geen klassieke wet in algemene zin maar eerder een zogenaamd *Mafnahmegesetz* [wettelijk besluit aangaande een specifieke situatie HB] Cf. voetnoot 207 van Schaefer, Towfigh, Gollmer, *Making the Crooked Straight*, p. 180.

- 103 Namelijk de expliciete verwijzing naar de Geschriften bij iedere kwestie en het categoriseren van deze zaken als “*aangelegenheden die niet uitdrukkelijk in het Boek vermeld staan*” (<http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>), tezamen met de nadrukkelijke verklaring dat alle beslissingen op dit gebied “*dezelfde uitwerking als de Tekst zelf*” hebben (ibid.).
- 104 “*vrijgemaakt van elke dwaling*” (<http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>)
- 105 Hierop bestaat slechts één uitzondering, een passage in het Testament van ‘Abdu’l-Bahá, waar het Universele Huis van Gerechtigheid voor het eerst genoemd wordt, samen met de Behoeder: “... *de behoeder van de Zaak Gods en het Universele Huis van Gerechtigheid (...) staan beide onder de zorg en de bescherming van de Abhá Schoonheid en onder de beschutting en onfeilbare leiding van de Verhevene (...) Al hetgeen zij besluiten is van God. Al wie hem niet gehoorzaamt, of het Universele Huis van Gerechtigheid niet gehoorzaamt, heeft God niet gehoorzaamd.*” (Ibid.) Hier wordt niet genoemd wat voor soort besluiten vallen onder de uitspraak “*Al hetgeen zij besluiten is van God.*” Men kan uit deze passage echter niet de conclusie trekken dat ieder besluit van een van de twee instituten onder de beschutting staat van onfeilbare leiding. Uitspraken van Shoghi Effendi aangaande kwesties die niet in de Geschriften staan vallen, zoals hij zelf gesteld heeft, niet onder deze belofte. Deze nogal lange passage richt zich met name op de gehoorzaamheid, nederigheid en ootmoed die iedere gelovige aan deze twee verheven instituten dient te betuigen. Men moet deze passage zien in de context van andere passages uit het Testament. Naar mijn mening is het duidelijk dat “*al hetgeen zij besluiten*” verwijst naar beslissingen die verderop in het Testament beschreven worden.
- 106 Cf. *Tablets* 6:29 (p. 68).
<http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>,
<http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>. Zie ook de passage met eindnoten 88 tot en met 91.
- 107 “Bij het nemen van een besluit moet het Universele Huis van Gerechtigheid beschikken over alle feiten die voor de betreffende kwestie relevant zijn. Mochten zich, nadat er een besluit genomen is, nieuwe feiten voordoen, dan kan dat besluit beslist gewijzigd worden.”*) (Brief geschreven namens het Universele Huis van Gerechtigheid d.d. 13 augustus 1981) “Wat betreft de relatie tussen enerzijds besluiten genomen door het Universele Huis van Gerechtigheid zelf en instructies die het uitvaardigt, en anderzijds de beschikbare informatie, is het zonneklaar dat de aard van een besluit of instructie wordt beïnvloed door de informatie waarop deze gebaseerd is.”*) (Brief geschreven namens het Universele Huis van Gerechtigheid d.d. 26 mei 1993).
- 108 Brieven d.d. 22 augustus 1977 en 13 augustus 1981 (cursivering door auteur).
- 109 Van universeel belang is een besluit dat geldt voor het “volk van Bahá”, dat wil zeggen de bahá’i-wereldgemeenschap.
- 110 Wets-dogmatiek en wetstechnieken vormen het fundament van ieder soort wetgeving. Deze wettelijke dogmatische basis, een vereiste voor de duidelijkheid en betrouwbaarheid van iedere wet, zal gelegd worden door de “*geleerden in Bahá*” (*al-‘ulamá’ fi’l Bahá*), die zich “*in het centrum van de wetgevende (macht)*”*) bevinden (cf. *Kitáb-i-Aqdas* 173, ‘Abdu’l-Bahá, *The Secret of Divine Civilization*

(Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, 1970) 37), maar wiens wetsopinie "geen gezag bezitten tenzij ze bekrachtigd zijn door het Huis van Gerechtigheid"* (*'Abdu'l-Bahá, aangehaald in *Wellspring of Guidance* 85). Zie met betrekking tot dit onderwerp ook U. Gollmer *Gottesreich* hoofdstuk 11.2.3, 12.4.3).

111 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/2.html>

112 Ibid.

113 Ibid.

114 Ibid.

115 Ibid.

116 Cf. *ibid.*

117 Ibid.

118 Ibid.

119 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>

120 Ik verwijs naar Sir Karl Popper, die in *The Logic of Scientific Discovery* (Harper & Row, New York - Londen, 1968) en *Objective Knowledge: an Evolutionary Approach* (Clarendon Press, Oxford, 1981) stelt dat we de waarheid niet benaderen door verificatie van een hypothese, maar door de "falsificatie" ervan. De stelling "alle zwanen zijn wit" is geldig zolang nog nooit een zwarte zwaan is aangetroffen. Zodra een zwarte zwaan wordt aangetroffen is de stelling gefalsificeerd en niet langer geldig. Op deze manier zou één enkele fout voldoende zijn om de claim op onfeilbaarheid te falsificeren. Men moet niet vergeten dat één van de belangrijkste argumenten tegen de onfeilbaarheid van de paus is dat in de loop der jaren een groot aantal pauselijke besluiten duidelijk onjuist zijn gebleken. Het concept van een verleende onfeilbaarheid zonder begrenzingsen is naar mijn mening onverdedigbaar.

121 Misschien ook voor het denken van de leden van dit instituut.

122 Tijdens studieklassen over de *Kitáb-i-Aqdas*, waar de argumenten tegen de doodstraf besproken werden, ben ik een aantal malen het argument tegengekomen dat een fout van de rechterlijke macht en de onherroepelijkheid van een terechtstelling geen probleem zouden vormen in een bahá'í-maatschappij, aangezien het Huis van Gerechtigheid een dergelijk vonnis zou moeten goedkeuren en alleen die vonnissen zal bekrachtigen waarin de veroordeelde schuldig is - en dit zonder kennis van de dossiers of beraadslaging over de feiten; meditatie en gebed zouden voldoende zijn! Meditatie en gebed zouden, dankzij de Heilige Geest, direct resulteren in een onfeilbaar besluit. Als dat waar zou zijn doet zich de vraag voor waarom het Huis van Gerechtigheid voor zijn besluitvorming überhaupt afhankelijk is van feiten, en waarom beraadslaging noodzakelijk is als gebed en meditatie voldoende zijn voor verlichting door de Heilige Geest?

123 *Beschikking van Bahá'u'lláh* p. 59.

124 Brief d.d. 22 augustus 1977.

125 *Bloemlezing XXX*.

126 Cf. *Tablets* 6:52; 7:7; 7:32; 11:41; 13:5; 17:43.

127 "In de allereerste plaats behoort tot deze gunsten die de Almachtige heeft geschonken aan de mens de gave van het verstand. (...) Deze gave geeft de mens het vermogen in alles de waarheid te onderscheiden, leidt hem tot hetgeen juist is en helpt hem de geheimen der schepping te ontdekken." (*Bloemlezing XCV*)

- 128 " ... [Hij] heeft] de werkelijkheid van de mens verkozen (...), en hem geëerd (...) met de gaven van kennis en wijsheid, de twee meest stralende bronnen van licht in beider werelden (...) Dit superieure zinnebeeld van God neemt in de scheppingsorde de eerste plaats in en overtreft alle andere geschapen dingen. Dit wordt bevestigd door de Heilige Traditie, "Vóór al het overige schiep God de geest."*) *The Secret of Divine Civilization* 1.
- 129 In plaats van Augustinus' beroemde uitspraak "*Roma locuta, causa finita*" (*Sermones* 131:10) zou men kunnen zeggen "*Haifa locuta, causa finita*" ("Haifa heeft gesproken, de zaak is afgedaan").
- 130 <http://www.bahai.nl/literatuur/compilaties/testamenten/1.html>
- 131 *Beschikking van Bahá'u'lláh* p. 53.
- 132 *Koran* 2:3. Cf. ook 2:98,121,286; 3:74; 6:72 etc.
- 133 *Idem*, 1:6.
- 134 Onder de gebeden geopenbaard door de Báb en Bahá'u'lláh zijn er vele die hiervoor geschikt zijn.
- 135 "*De eerste vereisten voor hen die samen beraadslagen zijn zuivere beweegredenen, stralende geestkracht, onthechtheid aan alles buiten God, verlangen naar goddelijke geuren, nederigheid en deemoed onder Zijn beminden, geduld en lankmoedigheid in moeilijkheden, en dienstbaarheid aan Zijn verheven drempel. Wanneer zij genadiglijk worden geholpen deze eigenschappen te verwerven, zal hun de overwinning uit het onzichtbare koninkrijk van Bahá worden geschonken.*" (J.E. Esslemont, *Bahá'u'lláh en het Nieuwe Tijdperk* (Stichting Bahá'í Literatuur, Den Haag, 1978) p. 259 "De eerste voorwaarde is absolute liefde en harmonie onder de leden van de Raad. Zij moeten zich geheel vrij voelen en moeten in zichzelf de eenheid van God tonen ... Indien er geen overeenstemming van gedachten en geen absolute eenheid heersen, zal die bijeenkomst uiteen gaan en zal die Raad ophouden te bestaan. (...) zij moeten wanneer zij samenkomen, hun gelaat naar het Koninkrijk in den hoge keren en hulp vragen uit het rijk van Heerlijkheid. Zij moeten vervolgens met de uiterste toewijding, wellevendheid, waardigheid, zorg en gematigdheid hun inzichten te kennen geven. Zij moeten in elke aangelegenheid naar de waarheid zoeken en niet op hun eigen standpunt blijven staan, want het hardnekkig vasthouden aan eigen inzicht zal tenslotte tot onenigheid en twist leiden, en de waarheid zal verborgen blijven. (...) Wanneer zij pogen aan deze voorwaarden te voldoen, zal de genade van de Heilige Geest hun worden geschonken en dan zal die Raad het middelpunt worden van de goddelijke zegeningen ..." (*Compilatie Consultatie* (Nationale Geestelijke Raad van de Bahá'ís van Nederland, 1986) pp. 5-6). 'Abdu'l-Bahá maakt hiermee duidelijk dat de leiding van de Heilige Geest alleen aan die raden verleend zal worden wier beraadslaging plaatsvindt op de manier die hij in deze passages beschrijft.
- 136 Zie noot 137.
- 137 *Constitution of the Universal House of Justice*, artikels VII en VIII.
- 138 Bahá'u'lláh, aangehaald in *Kitáb-i-Aqdas* p. 15.
- 139 *Ibid.* 77 en noot 110. Zie over dit onderwerp ook Schaefer/Towfigh/Gollmer, *Making the Crooked Straight* p. 289 e.v.
- 140 *The Secret of Divine Civilization* 106.
- 141 *Compilatie Wetenschap* (ongepubliceerd).

BRON: Schaefer, Udo: 'Infallible Institutions?' *The Bahá'í Studies Review*, vol 9, 1999/2000, pp. 17-45. Vertaald en ingekort met toestemming van de redactie en de auteur.

Een herziene versie is onlangs verschenen in: Seena Fazel en John Danesh (eds.), *Reason and Revelation, New Directions in Bahá'í Thought*, Kalimat Press, Los Angeles, 2002. Het oorspronkelijke artikel is ook te vinden op de homepage van de Association for Bahá'í Studies, English Speaking Europe, ABS-ESE:

<http://www.breacais.demon.co.uk/abs/index.htm> (Het lidmaatschap van de ABS-ESE kost £ 15.- per jaar (reductietarief £ 10.-). Zend volledige creditcard gegevens inclusief naam van card-houder, adres, verloopdatum en card-type aan ABS-ESE (Sales & Membership), 27 Rutland Gate, London, SW7 1PD, United Kingdom.

Samenstelling en vertaling: Hans Bahlmann.

